

Sygn. akt I C 325/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Wróblewska

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. K. (1) kwotę 4.074,96 zł (cztery tysiące siedemdziesiąt cztery złote 96/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 listopada 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. K. (1) kwotę 1.441,42 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści jeden złotych 42/100) tytułem kosztów procesu;
4. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz A. K. (1) kwotę 33,52 zł (trzydzieści trzy złote 52/100) tytułem niewykorzystanej części zaliczki uiszczonej w dniu 6 maja 2019 roku.

Sygn. akt I C 325/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lutego 2020 roku A. K. (1) wystąpił przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 4.659,99 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot szczegółowo wskazanych w treści pozwu tytułem należności związanych z następstwami kolizji drogowej z dnia 30 września 2019 roku w pojeździe marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...), a także przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że żądanie obejmuje kwotę 4.290,99 złotych tytułem dalszego odszkodowania za naprawę uszkodzonego pojazdu oraz 369 złotych tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy naprawy samochodu.

(pozew k. 4 – 12)

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 marca 2020 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nie kwestionując zasady swojej odpowiedzialności pozwany wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz poszkodowanego A. K. (2) kwotę 2.441,67 złotych, co stanowi pełną rekompensatę szkody poniesionej w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 30 września 2019 roku. Zakwestionował nadto zasadność żądania kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy wskazując, że wydatki te nie były konieczne i niezbędne zwłaszcza, że powód prowadzi działalność związaną z oceną ryzyka i szacowaniem szkód.

(odpowiedź na pozew k. 43- 45)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2019 roku doszło do kolizji drogowej z udziałem samochodu marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...), stanowiącym własność A. K. (2).

Sprawca zdarzenia legitymował się ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne)

W dniu 8 października 2019 roku A. K. (2) dokonał zgłoszenia szkody Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. i wniósł o wypłatę stosownego odszkodowania.

W dniu 9 października 2019 roku przedstawiciel ubezpieczyciela dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu.

(druk zgłoszenia szkody – akt likwidacji szkody k.36, kalkulacja naprawy k.21 – 24)

Decyzją z dnia 17 października 2019 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznało na rzecz A. K. (2) kwotę 2.441,67 złotych tytułem odszkodowania.

(decyzja k.19)

W wyniku kolizji drogowej z dnia 30 września 2019 roku w samochodzie marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) uszkodzeniu uległy błotnik prawy, poszycie przednich prawych drzwi, szyna mocująca tylne prawe przednie, szyna mocująca przednia drzwi prawych przednich, listwa drzwi prawych przednich, lampa kierunkowskazu prawego lusterka oraz listwa drzwi tylnych prawych.

Naprawa pojazdu powinna odbyć się przy użyciu oryginalnych części z logo producenta, bowiem ich użycie daje gwarancję pełnego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Części te produkowane są zgodnie z wymogami i standardami producenta pojazdu, Wyprodukowane są z materiałów spełniających ściśle określone wymagania techniczne, posiadają gwarantowaną jakość oraz poddawane są rygorystycznym testom jakości i bezpieczeństwa. Użycie części alternatywnych o jakości (...) mimo, że pozwoli na naprawę pojazdu pod względem estetycznym i prawdopodobnie zapewni pojazdowi dopuszczenie do ruchu i jego dalszą eksploatację, nie przywróci jednak samochodu do stanu sprzed szkody pod względem technicznym. Alternatywne części są produkowane w innych zakładach produkcyjnych, a oznaczenie ich jakości odbywa się przez dostawcę części, a nie producenta. Co więcej, części te nie są poddawane podobnym rygorystycznym testom jak części oryginalne, a materiały zużyte do ich produkcji mogą posiadać gorsze parametry techniczne oraz chemiczne, co z kolei może przekładać się na ich mniejszą wytrzymałość podczas kolizji oraz na warunki atmosferyczne. Części alternatywne mogą odbiegać od wymiarów i kształtów w stosunku do tych oryginalnych, co może rodzić problemy z ich dopasowaniem podczas naprawy oraz prowadzić do powstania powiększonych szczelin.

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki V. (...) przy wykorzystaniu części oryginalnych i stawki 110 złotych netto za robociznogodzinę objął kwotę 6.516,63 złotych. Naprawa pojazdu w częściach oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu i mogła być wykonana w warsztacie nieautoryzowanym.

Kosztorys naprawy z dnia 9 października 2019 roku numer 115- (...) sporządzony w toku postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela, nie zawiera pełnej technologii naprawy. Dokonana w jego oparciu naprawa, nie gwarantuje przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody.

(opinia pisemna biegłego z zakresu techniki samochodowej k.77 – 94)

W dniu 29 października 2019 roku A. K. (2) zawarł z A. K. (1) umowę przelewu wierzytelności, na mocy której przeniósł na nabywcę przysługującą mu względem Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wierzytelność z tytułu odszkodowania związanego z następstwami kolizji drogowej z dnia 30 września 2019 roku (szkoda numer115- (...)).

(umowa cesji k.25)

A. K. (1) prowadzi od dnia 1 stycznia 2009 roku działalność gospodarczą pod firmą Biuro (...), której przeważającym przedmiotem pozostaje działalność związana z oceną ryzyka i szacowaniem poniesionych strat.

(dane (...) k.16)

W dniu 10 lutego 2020 roku A. K. (2) zlecił Biuru (...) sporządzenie kosztorysu naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze szkodą z dnia 30 września 2019 roku, której koszt wyniósł 369 złotych brutto.

(prywatna kalkulacja naprawy k.30 – 34, faktura k.35)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu zebranego materiału dowodowego, w szczególności przedłożonych przez strony dokumentów, w tym obrazujących przebieg postępowania likwidacyjnego, których treść nie była kwestionowana przez strony na żadnym etapie postępowania, jak również opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej.

Opinia biegłego była spójna, logiczna, konsekwentna, wyczerpująco odpowiadała na zakreśloną tezę dowodową, a przy tym obrazowała sporne między stronami okoliczności związane z zakresem oraz wartością prac naprawczych pojazdu. Uwzględniając jej treść, brak kwestionowania jej ostatecznych konkluzji, zakres wiedzy biegłego z powierzonej mu dziedziny wiedzy, a także wieloletnie doświadczenie w sporządzaniu opinii na potrzeby postępowań sądowych o zbliżonej tematyce Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które deprecjonowałyby jej wartość dowodową w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Na wstępie należy podkreślić, że na żadnym etapie postępowania nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności pozwanego wynikająca z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody z dnia 30 września 2019 roku (art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 4 k.c.). Nie bez znaczenia pozostawał również fakt wypłaty w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 2.441,67 złotych, który należało ocenić poprzez pryzmat normy art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 392 j.t.). Spór między stronami sprowadzał się natomiast do określenia uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu, a w konsekwencji wysokości należnego odszkodowania.

Nie ulega wątpliwości, że ubezpieczyciel opowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Odszkodowanie należy się tylko w granicach normalnego związku przyczynowego. Przepis art. 361 § 1 k.c. ujmuje związek przyczynowy między działaniem lub zaniechaniem zobowiązanego a powstałym skutkiem w postaci szkody jako konieczną przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej. Związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. pełni więc podwójną rolę : z jednej strony decyduje o tym czy dana osoba w ogóle odpowiada za wyrządzoną szkodę (zasada odpowiedzialności nie jest kwestionowana), z drugiej zaś – zakreśla granice tej

odpowiedzialności. Wskazana dyspozycja statuuje zasadę pełnego odszkodowania i obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Wynika to jednoznacznie ze sformułowania art. 361 § 2 k.c. – „w powyższych granicach”, czy w granicach określonych w § 1 art. 361 k.c. „naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzono”.

Poszkodowanemu należy się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. co oznacza, iż jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

W orzecznictwie przyjmuje się, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na rynku lokalnym, przy czym ubezpieczyciel jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było konieczne do naprawienia rzeczy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51). Jednocześnie przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1980 roku, III CRN 223/80, OSNCP 1981, nr 10, poz. 186).

Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.), a jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Pozostaje do wyjaśnienia, na czym polega strata poszkodowanego, którą zobowiązany jest naprawić odpowiedzialny za szkodę, a w szczególności, czy jest uzasadnione także ekonomicznie, że ma to być część nowa. Na pierwszy rzut oka wydaje się, że zastąpienie części już eksploatowanej, nieraz przez znaczny okres, nową częścią powoduje, że poszkodowany zyskuje, gdyż w jego pojeździe pojawiła się część mająca większą wartość niż ta, która uległa zniszczeniu. Nie jest to jednak wniosek trafny, gdyż część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę przy ocenie poniesionej straty. Stratę tę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego. O tym, że zamontowanie części nowych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można mówić tylko wtedy, gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu jako całości (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Podzielając w całej rozciągłości zaprezentowane powyżej poglądy judykatury, Sąd uznał, że okoliczności wskazane w cytowanych orzeczeniach odpowiadają realiom niniejszej sprawy. Stąd też, twierdzenia pozwanego odnośnie bezpodstawnego wzbogacenia się poszkodowanego wskutek naprawy pojazdu częściami oryginalnymi są bezpodstawne, tym bardziej, że okoliczność ta nie została potwierdzona przez eksperta z zakresu techniki samochodowej (vide : wnioski końcowe k.89). Jak wynika z treści niekwestionowanej opinii przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki V. (...) obejmował kwotę 6.516,63 złotych. W toku postępowania likwidacyjnego na rzecz poszkodowanego wypłacona została kwota 2.441,67 złotych, w związku z czym roszczenie w zakresie przyznania dalszego odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu zasługiwało na uwzględnienie w wysokości 4.074,96 złotych (6.516,63 złotych – 2.441,67 złotych), w pozostałej zaś części podlegało oddaleniu.

Roszczenie o zwrot kosztów prywatnej ekspertyzy w wysokości 369 złotych nie zasługiwało na uwzględnienie. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 roku, sygn. akt III CZP 24/04 (Biul.SN 2004/5/6), w której Sąd Najwyższy wskazał, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na

zlecenie poszkodowanego. Jednocześnie w uzasadnieniu cytowanej uchwały Sąd Najwyższy zaznaczył, że ocena, czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności w zależności od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione (art. 361 k.c.).

Sąd Rejonowy podziela także stanowisko wyrażone w Uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 29 maja 2019 r. III CZP 68/18 (Biul.SN 2019/5/15), której teza brzmi "nabywcy - w drodze przelewu - wierzytelności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. W uzasadnieniu treści uchwały Sąd Najwyższy wskazał "To że cesjonariusz prowadzi działalność gospodarczą obejmującą nabywanie i dochodzenie roszczeń odszkodowawczych, choć - jak wynika z wcześniejszych wyjaśnień - nie wyklucza a limine możliwości dochodzenia przez niego od ubezpieczyciela równowartości kosztów zleconej ekspertyzy, to jednak w sposób istotny wpływa na ocenę przysługiwania mu takiej możliwości w poszczególnych przypadkach dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela na podstawie nabytego od poszkodowanego roszczenia. Niewątpliwie nie mogą być uznane za pozostające w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym i wejść w zakres odszkodowania ubezpieczeniowego wydatki na ekspertyzy zlecone przez cesjonariusza osobie trzeciej, które służą ocenie opłacalności cesji, nawet gdyby były poniesione już po nabyciu wierzytelności od poszkodowanego. W zakres odszkodowania może wejść tylko wydatek na ekspertyzę bezpośrednio służącą dochodzeniu roszczenia o odszkodowanie. Sama wygoda przedsiębiorcy-cesjonariusza występującego z roszczeniem nie wystarcza do uznania zlecenia za celowe w znaczeniu pozwalającym objąć koszt ekspertyzy odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela."

W niniejszej sprawie, poszkodowany zbył wierzytelność w dniu 29 października 2019 roku, zaś prywatna kalkulacja naprawy została wykonana dopiero w dniu 10 lutego 2020 roku (k.30). Jak wskazywano wcześniej, zgodnie z treścią art. 361 § 1 i § 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikała szkoda. Szkoda z kolei obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione przez poszkodowanego w celu jej naprawienia. Mając na uwadze powyższe, to na powódzie spoczywał ciężar wykazania, że poniesiony wydatek na przedmiotową opinię był celowy i ekonomicznie uzasadniony. Nie wszystkie bowiem wydatki pozostające w związku z wypadkiem mogą być refundowane (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku, sygn. akt III CZP 5/11), istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). W ocenie Sądu, powód w niniejszej sprawie wskazanemu obowiązkowi nie sprostał, gdyż nie wykazał żadnych okoliczności wskazujących na to, że opinia rzeczoznawcy dotycząca kosztów naprawy samochodu, była niezbędna dla dochodzonego przez niego roszczenia. W powyższym zakresie ograniczył się wyłącznie do przytoczenia poglądów judykatury odnośnie możliwości żądania zwrotu kosztów opinii prywatnej, nie odnosząc ich treści do stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Należy podzielić stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 6 listopada 2019 roku, że „Nie można uznać, że strona powodowa, jako podmiot trudniący się zawodowo w uzyskiwaniu odszkodowań na skutek między innymi wypadku drogowego, ale również pomagających poszkodowanym w uzyskaniu dopłat do odszkodowań, między innymi poprzez zawarcie umowy przelewu wierzytelności, miałyby uzyskać refundację kosztu prywatnej opinii od strony pozwanej. Strona powodowa prowadzi działalność gospodarczą związaną z oceną ryzyka i szacowaniem szkód, zatrudnia osoby z niezbędnym ku temu kwalifikacjami i ponosi z tego koszty uwzględniane w kosztach działalności. Powód nabywając wierzytelność szacuje ją w momencie nabycia, bowiem ustala, czy nabycie jest opłacalne dla niego. Koszty prywatnej opinii mogą stanowić uzasadniony koszt tylko w przypadku, kiedy poszkodowany jako nieorientowany w wycenie szkody chce poprzez profesjonalistę ustalić ewentualną wysokość należnego mu odszkodowania” (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 6 listopada 2019 roku, III Ca 1583/19, Lex nr 3045508, również wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 maja 2019 roku, III Ca 404/19, Lex nr 2716555).

W związku z powyższym Sąd stanął na stanowisku, że stronie powodowej nie należy się w przedmiotowej sprawie zwrot kosztów prywatnej opinii dotyczącej kosztów naprawy samochodu, gdyż koszty te nie były celowe, jak również nie pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę (art. 361 k.c.).

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd oparł na treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel ma prawo żądać odsetek w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Należało również uwzględnić dyspozycję art. 14 ust. 1 ustawy o Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Zgromadzony materiał dowodowy potwierdził fakt zgłoszenia szkody w dniu 8 października 2019 roku. Ustawowy termin na realizację świadczenia upływał w dniu 7 listopada 2019 roku, a to oznacza, że z dniem następnym tj. od dnia 8 listopada 2019 roku zakład ubezpieczeń pozostawał w opóźnieniu wobec braku wypłaty całości należnego odszkodowania. Uwzględniając jednak treść żądania pozwu oraz ustawowy zakaz orzekania ponad żądanie (art. 321 § 1 k.p.c.) należności uboczne zostały przyznane od dnia 12 listopada 2019 roku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia (art. 100 zd. 1 in fine k.p.c.), w myśl której strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 13 %, zaś pozwany w 87 % (4.074,96 złotych / 4.659,99 złotych = 87 %). Koszty procesu wyniosły łącznie 3.400,48 zł złotych, w tym po stronie powoda w kwocie 1.883,48 złotych (400 złotych tytułem opłaty od pozwu - art. 13 ustęp 1 punkt 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 566,48 złote tytułem wynagrodzenia biegłego), zaś po stronie pozwanej 1.517 złotych (900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności za czynności radców prawnych, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 600 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego). Powoda, zgodnie z powyższą zasadą powinny obciążać koszty w wysokości 442,06 złotych (0,13 x 3.400,48 złotych), skoro jednak faktycznie poniósł koszty w kwocie 1.883,48 złotych, to pozwany powinien zwrócić na jego rzecz kwotę 1.441,42 złotych (1.883,48 złotych - 442,06 złotych).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu na rzecz powoda niewykorzystanej części zaliczki w wysokości 33,52 złotych (k.111 - 600 złotych - 566,48 złotych) na poczet wynagrodzenia biegłego zostało oparte na treści art. 84 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.